

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

MDCLXXXVII

Q. 41. Vtrum, & quo ordine Filius Dei assumpserit totam naturam humanam, & eius partes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84149](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84149)

in 3. distinct. 1. quæst. 2. art. 5. docuerunt, quod essent duo homines, non autem vnus homo. At idem S. Thomas hoc art. 7. ad 2. antiquam suam sententiam retractans, docet, quod esset vnus homo, non autem duo homines, & hæc sententia est vera. Probatur: nam vt concretum substantium dicatur pluraliter, non sufficit, vt multiplicetur forma, sed etiam debet multiplicari suppositum; ideoque si vnus homo habeat duas artes, non dicitur esse duo artifices, sed vnus tantum artifex, quia est vnum tantum suppositum duarum artium; sed si vna Persona assumeret duas humanitates, licet essent duæ formæ, tamen esset vnum tantum suppositum; ergo non dicerentur duo homines, sed vnus tantum homo.

4. potest quæri secundo, vtum si vna Persona assumeret duas humanitates, illæ duæ humanitates mutuo vnirentur intrinsecè saltem mediâtè.

Respondet negatiuè S. Thomas in responsione ad 3. Ratio est, quia ideo dum Verbum vnitur humanitati, etiam natura diuina vnitur intrinsecè mediâtè, quia natura diuina identificatur cum personalitate Verbi, quæ vnitur intrinsecè immediâtè humanitati; sed in casu posito vtraque humanitas vnita eidem Personæ diuinæ distingueretur realiter à Persona diuina, quæ sola immediâtè vniretur vtrique humanitati: ergo illæ duæ humanitates non mutuo vnirentur intrinsecè mediâtè, sed remanerent sibi mutuo extrinsecè. Confirmatur: Nam vna humanitas posset esse Romæ, altera Neapoli; ergo proculdubio essent sibi mutuo extrinsecè. Confirmatur secundo: nam vt vna humanitas esset alteri intrinsecè immediâtè, vel mediâtè, deberet illam perficere, vel ab illa perfici immediâtè, vel mediâtè; sed neutra ex illis humanitatibus alterâ perficeret, vel ab altera perficeretur immediâtè, vel mediâtè: ergo &c. Probatur minor: nam illæ duæ humanitates non vnirentur immediâtè, vt supponimus: ergo non perficerent se immediâtè. Rursus illud perficit alterum mediâtè, quod immediâtè perficit medium, à quo illud aliud immediâtè perficitur; sed neutra humanitas perficeret Personam diuinam, à qua immediâtè perficeretur altera humanitas: ergo &c.

5. Quæri potest tertio, vtum si eadem Persona assumpsisset ex. gr. naturam humanam, & Angelicam, daretur communicatio idiomatum, & prædicatorum, ita vt posset dici, homo est Angelus &c.

Respondet affirmatiuè. Ideo enim in Christo dici potest Deus est homo &c. quia hæc propositio significat suppositum naturæ diuinæ est suppositum naturæ humanæ; sed in casu allato suppositum naturæ humanæ esset suppositum naturæ angelicæ: ergo dici posset homo est Angelus, vt magis explicabitur, cum agemus de communicatione idiomatum quæst. 43.

Tom. III.

6. Ad argumentum in contrarium: dum dicimus vnam Personam posse assumere plures naturas, asserimus hoc non repugnare ex rationibus metaphysicis, abstrahendo ab hoc, vtum repugnet ex aliqua ratione morali, puta ex eo, quod sit contra rectam gubernationem mundi, vt in mundo dentur duo capita infra Deum.

QVÆSTIO XL.

Vtrum fuerit magis conueniens, vt incarnaretur Filius, quam Pater, aut Spiritus Sanctus?

S. Thom. qu. 3. art. 8.

1. **V**idetur non fuisse. Cum enim personæ diuinæ sint omnino æquales, habent æqualem virtutem assumendi, ac terminandi naturam creatam, ac proindè est æquè conueniens, vt incarnetur vna, ac alia Persona.

2. Respondeo cum Sancto Thoma conuenientissimum fuisse, vt incarnaretur Persona Filij, idemque docent plures Patres infra afferendi. Prima ratio est, quia conuenientissimum fuit, vt incarnaretur Persona, quæ est similior naturæ assumptæ; sed Persona filij, cum ex sua proprietate personali sit similitudo, & idea omnium creaturarum, est similior naturæ assumptæ, quam alia Personæ; ergo &c. Secundo conuenientissimum fuit, vt sicut natura creata facta est per Verbum, tamquam per ideam, sic reformaretur per Verbum. Nam artifex sicut per ideam facit opus, sic per eandem ideam illud reformat. Tertio perfectio præcipua hominis consistit in sapientia, ideoque homo debuit perfici per Personam Filij, quæ ex sua proprietate personali est sapientia. Quarto fuit conueniens, vt per Filium naturalem reciperemus filiationem, adoptiuam. Has, & alias rationes conuenientia specialis afferunt etiam Sancti Patres, nimirum Athanasius lib. de incarnatione Verbi, Fulgentius lib. de fide ad Petrum, cap. 1. Damascenus lib. 4. de Fide cap. 4. Anselmus lib. de incarnatione Verbi, cap. 4. & lib. 2. cur Deus homo, cap. 9. Bernardus homil. de Dominica 1. Aduentus, & alij.

3. Ad argumentum in contrarium. Sicut licet Personæ diuinæ sint æquales, tamen Filius ex sua proprietate personali est similior naturis creatis, quam Pater, aut Spiritus Sanctus, sic licet sint æquales, conuenientius fuit, vt Filius vt potè similior assumeret naturam creatam.

QVÆSTIO XLI.

Vtrum, & quo ordine Filius Dei assumpsit totam naturam humanam, & eius partes?

S. Th. q. 4. 5. 6.

1. **P**ostquam Sanctus Thomas quæst. 2. & 3. egit de vnione secundum se, & ex parte

M 2

parte Personæ assumptis, quæstione 4. agit de vnione ex parte naturæ assumptæ, quæst. 5. de partibus naturæ assumptæ, quæstione 6. de ordine, quo Filius Dei assumpsit naturam, & eius partes. Quia verò doctrina harum quæstionum facilis est, & magna ex parte deducitur ex dictis supra, breuiter illam, & conclusiones in ea contentas proponam cum suis rationibus.

2. Quæstione igitur quarta, art. 1. quærit, vtrum natura humana fuerit magis assumptibilis, quam quælibet alia natura?

Respondet, quod assumptibilitate potentiæ passiuæ naturalis nulla natura creata est assumptibilis à persona diuina: siquidem nulla natura creata habet potentiam passiuam naturalem ad vnionem hypostaticam, quæ est supernaturalis. At assumptibilitate congruentiæ natura humana est magis assumptibilis, quam quælibet alia natura. Ratio est, quia in natura humana datur duplex congruentia ad hoc, vt assumatur. Prima est congruentia dignitatis. Cum enim sit rationalis, potest attingere Deum, illique intentionaliter vniri per cognitionem, & amorem: ergo congruum est, vt Deo vnatur etiam hypostaticè. Secunda est congruentia necessitatis. Cum enim homo per peccatum originale sit lapsus, indiget reparatione. Natura angelica, quæ est superior humana, habet solam congruentiam dignitatis, non autem necessitatis. Angeli enim boni cum careant peccato, non indigent reparatione: Angeli mali, cum connaturaliter sint incapaces poenitentia, sunt proportionaliter incapaces reparationis. Natura irrationalis, quæ est inferior humana, caret vtraque congruitate, dignitatis, ac necessitatis.

3. Quæritur, vtrum natura irrationalis habeat potentiam obedientialem ad hoc, vt assumatur, hoc est vtrum de potentia absoluta possit assumi?

Respondeo, quod affirmant S. Thomas in 3. distinct. 2. quæst. 1. Scotus in 3. distinct. 2. alique communiter, quos sequuntur Suarius disput. 14. sect. 2. & Vasquez disput. 30. cap. 2. At Alensis 3. part. quæst. 2. membro 2. S. Bonauentura in 3. dist. 2. art. 1. quæst. 1. Henricus quodlibeto 13. quæst. 5. & quidam alij dicunt naturam irrationalem non posse assumi, nisi habeat ordinem ad rationalem. Hoc autem dicunt, quia corpus mortuum Christi in triduo mortis retinuit vnionem cum Verbo, sed habebat ordinem ad animam rationalem, cui fuerat ante vnitum, & paulo post erat reunendum. Vt autem docet Vasquez disput. 30. cap. 4. S. Thomas in hoc articulo videtur sequutus hanc secundam sententiam. Cum enim dicat naturam irrationalem carere omni congruitate ad hoc, vt assumatur; impossibile autem sit assumi naturam, quæ nullam habet congruitatem ad hoc, vt assumatur; videtur docere naturam irrationalem esse prorsus inassumptibilem. Addit Caietanus in commentario huius articuli, Sanctum Thomam

hic in summa prudenter noluisse de hoc puncto disputare, quia ipsa disputatio, qua quæritur, an Deus possit assumere naturam lapidis, sistendo in ipsa, pias aures offendit. In hac quæstione probabilior existimo partem negatiuam ex fundamento insinuato, quæst. 2. in respons. ad 10. licet noluerim de ea disputare, sequens in hoc exemplum Sancti Thomæ.

4. Quæri potest secundo, vtrum Persona diuina possit de potentia absoluta assumere accidens?

Respondeo affirmare Marsilium in 3. quæst. 3. art. 1. Almainum quæst. 2. art. 2. Gabrielem distinct. 1. quæst. 2. art. 2. ad 7. negare alios communiter, quos sequuntur Suarius disput. 14. sect. 4. & Vasquez disput. 30. cap. 5. quorum sententia mihi videtur probabilior ex fundamento insinuato quæst. 2. in resp. ad 8.

5. Articulo secundo quærit, vtrum Filius Dei assumpsit personam?

Respondet negatiuè. Conclusio est de fide ex Concilio Toletano vndecimo cap. 1. vbi habetur: *Deus igitur Verbum non assumpsit personam hominis, sed naturam*. Ratio est, quia quod assumitur, cum sit terminus assumptionis, debet intelligi præexistens ante assumptionem; sed persona hominis non intelligitur præexistens ante assumptionem; ergo &c. Probatur minor: vel enim ita præexistit, vt remanserit post vnionem, & sic post vnionem fuerunt in Christo duæ personæ, alia assumens alia assumpta, quod est hæreticum, & Nestorianum: vel persona assumpta non remansit post vnionem, & sic frustra fuit assumpta. Nam frustra assumitur aliquid, vt per ipsam assumptionem corrumpatur. Dum igitur Innocentius III. in quadam decretali dicit, quod Persona Dei consumpsit personam hominis, loquitur de consumptione impropria, quæ dicitur consumpsisse, non quia assumendo destruxerit personam, quæ ante erat, sed quia assumendo naturam, impediuit, ne esset persona hominis, quæ fuisset, si natura non fuisset assumpta à Verbo.

6. Articulo tertio quærit, vtrum Persona diuina assumpsit hominem.

Respondet negatiuè, si propriè loquamur. Ratio est, quia homo est suppositum habens naturam humanam; sed Filius Dei assumpsit solam naturam, non autem suppositum: ergo non assumpsit hominem, si propriè loquamur: ideoque in Concilio Chalcedonensi, act. 1. dicitur Dei Filius non assumpsisse hominem. Sancti Patres, & nominatim Augustinus lib. de Agone Christiano, cap. 11. lib. 3. de Trinitate, cap. 17. lib. de Prædestinatione Sanctorum, cap. 15. dum dicunt, Verbum Dei assumpsisse hominem, piè sunt interpretandi, vt loquantur figuratè, & sumentes totum pro parte, & nomine hominis intelligant naturam humanam, vel significant Filium Dei assumpsisse naturam, qua factus est homo.

7. Articulo quarto quærit, vtrum Filius Dei debuerit assumere naturam abstractam ab omnibus indiuiduis. Re-

Respondet negatiuè cum Damasceno lib. 3. de fide, cap. 11. Ratio est, quia triplici modo potest intelligi natura ab indiuiduis abstracta: primò realiter, vt posuit Plato: secundò per abstractionem intellectus nostri: tertio prout natura existit in intellectu diuino, & in diuinis ideis: sed nullo ex his modis fuit conueniens, vt assumeretur natura abstracta: ergo &c. Probatur prima pars. Nam cum natura humana in sua definitione includat corpus cum carnibus, & ossibus, & cum materia sensibili, non potest existere separata à materia sensibili: ergo nec potest assumi sic separata. Probatur secunda pars. Nam si Filius Dei assumpsisset naturam prout abstractam in nostro intellectu, non verè fuisset factus homo, sed solum per imaginationem, ac proindè fingere-mus Deum factum fuisse hominem. Probatur tertia pars. Nam natura humana prout existens in intellectu diuino, & in diuinis ideis, est ipsa essentia diuina; sed essentia diuina non est assumptibilis à Filio Dei, cum Filius Dei ab æterno, & necessariò identificetur cum diuina essentia: ergo &c.

8. Articulo quinto quærit, vtrum Filius Dei debuerit assumere naturam humanam in omnibus indiuiduis.

Respondet negatiuè cum Damasceno lib. 3. cap. 11. Primò enim non fuit conueniens natura humana, vt priuaretur omnibus personalitatibus propriis. Secundo ad dignitatem Christi pertinet, vt sit primogenitus in multis fratribus: si autem assumpsisset omnes humanitates, eo ipso omnes humanitates essent æqualis dignitatis. Tertio vnum suppositum debuit assumere vnam tantum naturam, & non plures. Quarto auferretur bonum redemptionis, mediationis, & mortis Christi pro peccatis hominum. Quinto per vnum hominem debuerunt saluari alij, ac proindè Filius Dei debuit assumere vnam tantum humanitatem.

9. Articulo sexto quærit, vtrum conueniens fuerit, vt Filius Dei naturam humanam assumeret ex stirpe Adæ?

Respondet affirmatiuè cum Augustino lib. 13. de Trinitate, cap. 18. quia ad iustitiam videtur pertinere, vt satisfaceret qui peccauit, ideoque ex natura per peccatum corrupta debuit assumi natura, per quam satisfaceret. Secundo ad dignitatem hominis pertinuit, vt ex illo, qui fuerat victus à Diabolo, nasceretur is, à quo Diabolus vinceretur. Possunt etiam afferri alie rationes.

10. Quæstione quinta disputat de partibus nature assumptæ, & articulo primo quærit, vtrum Filius Dei assumpsit verum corpus.

Respondet affirmatiuè, & conclusio est de fide contra antiquissimos hæreticos, nimirum Saturninum, Marcum, Cerdonem, & Marcionem apud Tertullianum lib. de Præscriptionibus, nec non contra Manichæum apud Augustinum lib. contra Epistolâ fundamenti, & contra Priscillianum apud Leonem

epist. 93. ad Turibium, qui hæretici dixerunt Christum non habuisse corpus verum, sed tantum simulasse se habere. Reijcitur hæc hæresis, primò, quia Lucæ vltimo Christus dicit: *palpate, & videte, quia spiritus carnem, & ossa non habet, sicut me videtis habere.* Secundo si corpus Christi fuisset non verum, sed imaginarium, Christus non verè fuisset passus, & mortuus, sed imaginariè, nec verè nos redemisset, sed imaginariè, nec verè nos saluaret, sed imaginariè. Effectus enim debet proportionari causæ. Tertio non verè assumpsisset naturam humanam, ad quam requiritur corpus verum, non imaginarium. Quarto non decet Filium Dei, qui est veritas, mentiri verbo, vel factò; sed Filius Dei tota vita ostendit se habere corpus: ergo &c. Videri potest contra hanc hæresim S. Augustinus, concione 2. in psal. 34. & in illud psal. 44. *propterea vnxit te Deus,* & lib. de Agone christiano, cap. 18. 22. 23. & 24.

11. Articulo secundo quærit, vtrum Filius Dei assumpsit corpus terrenum, hoc est carnem, & sanguinem?

Respondet affirmatiuè. Conclusio est de fide contra Valentinum, qui teste Tertulliano, lib. de Præscriptionibus, & Augustino de hæresibus dicebat Christum habuisse corpus cœleste, & tamquam per canalem, per vterum Virginis transiisse; & contra Apellem, qui teste eodem Tertulliano, loco citato, docuit Christum sibi corpus ex syderibus, & aere formasse. Videntur autem hanc hæresim renouasse recentiores Anabaptistæ. Probatur conclusio eisdem rationibus, quibus probata est conclusio superior. Nam Christus non habuisset veram naturam humanam, quæ requirit corpus terrenum, & Christus, cum sit veritas, fecisset nos, simulans se habere corpus simile nostro, cum non haberet.

12. Quæritur, vtrum filius Dei vniuerit sibi immediatè omnes partes corporis humani, itaut subsistant, non per propriam subsistentiam, sed per subsistentiam Verbi.

13. Respondeo: certum est primo omnes partes animatas, puta carnem, ossa, neruos, subsistere per subsistentiam Verbi. Certum est secundo partes purè excrementitias, puta sudorem, lachrymas, quæ sine dubio fuerunt in Christo, non fuisse immediatè vnitas Verbo. Quæstio præcipua est, vtrum sanguis, & alij tres humores, nimirum pituita, flaua, & atra bilis, qui humores sunt inanimati, sicut etiam sanguis, vt cum communiori opinione dixi in Philosophia, quæst. 9. de anima, sint ita immediatè vniti Verbo, vt subsistant per subsistentiam Verbi?

14. Negant Durandus in 4. distinct. 10. quæst. 1. Richardus in 3. distinct. 2. art. 2. qu. 1. & 2. Gabriel quæst. 13. in canonem missæ, Abulensis paradoxo 2. cap. 40. Affirmant Sanctus Thomas, & omnes penè Theologi, quos referunt, & sequuntur Suarius 3. p. disp. 15. sect. 6. Vasquez disp. 36. cap. 4. Cardinalis de Lugo disp. 4. quos sequimur. Aliqui putant defi-

definitum fuisse à Summis Pontificibus, sanguinem fuisse immediatè assumptum. Sed probabilis negatur id fuisse definitum, ac de hoc videri potest Card. de Lugo, disp. 14. cap. 7.

15. Probatum conclusio ratione. Nam Verbum diuinum assumpsit naturam humanam perfectam, & integram; sed sanguis, & humores spectant ad integritatem saltem secundariam naturæ humanæ, vt explicauit qu. 9. de anima: ergo.

16. Articulo tertio quærit, vtrum Filius Dei assumpserit animam?

17. Respondet affirmatiuè. Conclusio est de fide contra Arium, & Apollinarem, qui teste Augustino, lib. de hæresibus, cap. 15. docuerunt Verbum assumpsisse carnem sine anima, ac fuisse loco animæ. Damna est hæc hæresis, teste Theodoro, lib. 5. historiarum, cap. 9. in Concilio Constantinopolitano primo, & in Epist. Synodica Damasi Papæ apud Theodoretum, cap. 10. Damna est rursus in quarta Synodo, act. 5. in quinta Synodo, can. 4. in sexta Synodo, act. 4. & in alijs Concilijs. Veritas catholica docens Christum habuisse animam colligitur ex Scripturis. Matthæi 26. Christus dicit: *tristis est anima mea usque ad mortem*: Ioann. 10. *Ego pono animam meam pro ouibus meis*: Luc. 15. *Pater in manus tuas commendo spiritum meum*. Ratio est, quia si Christus non assumpsisset animam, non esset homo. Caro enim sine anima non est homo. Nec dicas Verbum fuisse loco animæ. Nam sicut si Angelus esset loco animæ, non fieret homo, ita si Verbum esset loco animæ. Confirmatur: nam anima dignior erat, & cum ipsa peccasset, magis indigebat, vt assumeretur, & per assumptionem curaretur, quam caro: ergo si caro est assumpta, à fortiori assumpta est anima.

18. Articulo quarto quærit, vtrum Filius Dei assumpserit intellectum, hoc est animam intellectuam, seu rationalem?

19. Respondet affirmatiuè. Conclusio est de fide contra Apollinarem, qui teste Augustino, lib. de hæresibus, hæres. 55. cum testimonijs Scripturarum cogere fereretur Christum habuisse animam, dixit Christum habuisse animam, sed non ratione, ac mente præditam; loco enim mentis esse Verbum. Eadem concilia, quæ definiuerunt in Christo dari animam definiuerunt etiam dari animam ratione, ac mente præditam. Ratio est, quia si Christus non haberet animam rationalem, non esset homo. Rursus Christus meruit nobis; sed mereri non est diuinitatis, neque animæ purè sensitiuæ, sed animæ rationalis mente, & libero arbitrio præditæ: ergo &c.

20. Quæstione sexta agit de ordine, quo assumpsit naturam humanam, & eius partes. Articulo igitur primo quærit, vtrum Filius Dei assumpserit corpus, mediante anima, & articulo secundo quærit, vtrum assumpserit animam, mediante spiritu, hoc est mente, & intellectu, & ad vtrumque respondet affirmatiuè. Conclusio est certa, cum non solum

tradatur communiter à Scholasticis, sed etiam à Sanctis Patribus, nimirum ab Augustino, epist. 3. ad Volusianum &c. & à sexta Synodo act. 18. Vt autem docet Vasquez disp. 30. cap. 2. quia Apollinaris ab initio docuit, Verbum assumpsisse carnem sine anima, deinde docuit assumpsisse animam sine intellectu, Patres contra illum docuerunt Verbum non solum assumpsisse corpus cum anima, & animam cum intellectu, sed etiam media anima, & intellectu. Probatum, & explicatur conclusio. Cum enim vnus assumitur propter congruitatem, quam habet ab alio, dicitur assumi mediante illo, tamquam medio congruentiæ; sed caro assumpta est propter congruitatem, quam habet ab anima, & anima propter congruitatem, quam habet ab intellectu; ergo &c. Anima igitur fuit medium congruentiæ, non temporis.

21. Articulo tertio quærit, vtrum anima prius assumpta fuerit, quam caro.

Respondet per duas conclusiones. Prima est: anima non prius tempore assumpta est, quam corpus. Conclusio est de fide contra Origenem. Secunda conclusio est: anima non prius natura assumpta est, quam caro. Probatum: nam caro assumpta est propter animam, tamquam propter suam causam finalem: ergo anima prius assumpta est illa prioritate nature impropria, qua causa finalis dicitur prior intentionis.

22. Articulo quarto quærit, vtrum caro assumpta sit prius, quam anima?

23. Respondet negatiuè de prioritate temporis, vt explicatum est supra quæst. 28. Ratio est, quia cum caro assumpta sit propter animam, non debuit prius assumi, quam anima retur.

24. Articulo quinto quærit, vtrum natura humana assumpta fuerit, mediantibus partibus, vel potius è conuerso?

25. Respondet ordine intentionis partes assumptas esse, mediante tota natura, ordine executionis è conuerso. Ratio est, quia Verbum primo, & per se voluit assumere naturam humanam, partes autem, hoc est animam, & corpus, assumpsit propter ipsam naturam: ergo prius intentione assumpsit naturam, quam eius partes. At ordine executionis cum sint partes totius, sunt priores toto: ergo prius assumptæ sunt, quam totum. Quia tamen ordo intentionis est prior ordine executionis, & est causa ipsius, simpliciter prius assumpta est tota natura, quam partes: partes autem solum secundum quid assumptæ sunt prius, quam totum.

26. Potest quæri, vtrum Verbum eadem assumptione, & vnione assumpserit corpus animatum, an potius vna vnione vniantur corpori, alia vniantur animæ.

27. Respondeo, quod quia corpus, & anima subsistunt indiuisibiliter eadem subsistentia, vt dixi quæst. 25. in secundo quæsto, corpus, & anima Christi vniantur indiuisibiliter eadem

eadem vnione subsistentiæ Verbi, vt docet etiam Vasquez, alique communiter.

28. Hinc sequitur, quod in morte Christi loco vnionis, qua Verbum vniebatur indiuisibiliter corpori, & animæ, vt vnitis, productæ sunt duæ vniones, quarum altera vnium est corpori mortuo, altera animæ separatæ à corpore, & in Resurrectione Christi loco duarum vnionum reproducta fuit vnica vnio, qua Verbum vnium est rursus toti humanitati.

29. Articulo sexto quærit, vtrum natura humana sit assumpta, mediante gratia.

30. Respondet negatiuè. Ratio est, quia medium assumptionis est, quod debet præintelligi in natura assumpta ante assumptionem, tamquam reidens illam idoneam, & congruam assumptioni; sed nulla gratia debet præintelligi in natura assumpta ante assumptionem: ergo &c. Probatat minor: nam gratia tum in creata, tum creata vnionis hypostaticæ non præintelligitur in natura ante assumptionem, sed sunt ipse terminus per assumptionem, communicatus naturæ humanæ: gratia verò habitualis accidentalis est effectus posterior naturæ, & consequens assumptionem, & vnionem hypostaticam, & nullo pacto præintelligitur in natura ante assumptionem, vt contra aliquos explicabitur infra. Voluntas autem diuina dandi gratis naturæ vnionem hypostaticam præintelligitur quidem ante assumptionem, sed non præintelligitur vt intrinseca naturæ, sed vt causa efficiens assumptionis, & vnionis, non autem vt medium.

QVÆSTIO XLII.

Virum humanitati Christi communicentur intrinsecè, & perfectiue diuina essentia, & omnia diuina attributa?

1. Videntur non communicari. Si enim communicarentur, sicut humanitas Christi subsistit per subsistentiam Verbi, sic per æternitatem Verbi esset æterna, per immensitatem immensa: quæ sunt absurda, & hæretica.

2. Respondeo diuinam essentiam, & omnia diuina attributa humanitati Christi communicari intrinsecè, & perfectiue, non per identitatem, sed per vnionem, non immediatè, sed mediatè. Ratio, quare non communicentur immediatè, est, quia quod non vnium alteri immediatè, non communicatur illi immediatè, sed ex dictis quæstione 34. humanitati Christi vnium immediatè sola Personalitas Verbi, diuina essentia, eiusque attributa vnium solum mediatè; ergo &c.

3. Ratio, quare communicentur mediatè, est, quia quod se alteri communicat immediatè, eo ipso eidem communicat, saltem mediatè, totam suam perfectionem secum realiter identificatam; sed Personalitas Verbi im-

mediatè se communicat humanitati; ergo illi mediatè communicat totam perfectionem diuinæ essentia, & diuinorum attributorum, quæ realiter identificantur cum ipsa personalitate Verbi, licet ab illa distinguantur virtualiter intrinsecè?

4. Quæritur, vtrum omnia diuina attributa communicentur humanitati Christi formaliter, hoc est ita, vt tribuant illi suos effectus formales primarios, an aliqua communicentur solum materialiter, ita vt humanitati tribuant effectus formales, non primarios, sed solum secundarios.

5. Respondeo plures ex recentioribus, quos refert, & rejicit Bellarminus lib. 3. de Incarnatione, cap. 8. 9. & 10. docuisse omnia diuina attributa, ac præsertim omnipotentiam, æternitatem, immensitatem &c. communicari humanitati Christi formaliter, tribuendo illi suos effectus formales primarios, ac proindè humanitatem Christi per omnipotentiam Verbi esse omnipotentem, per æternitatem æternam, per immensitatem immensam &c. Et quia præcipuè contendunt humanitatem, & corpus Christi per diuinam immensitatem esse immensam, & esse vbique, ideò sectatores huius hæresis vocantur vbiquetarij.

6. Reijcitur hic error primo, quia humanitas assumpta per diuinam afeitatem esset à se, ac proindè esset ens increatum, quod repugnat.

7. Secundò si humanitas Christi per diuinam æternitatem esset æterna, Verbum non fuisset incarnatum in tempore, sed ab æterno: siquidem humanitas Christi fuisset ab æterno, & non fuisset, nisi cum vnione cum Verbo.

8. Tertio si corpus Christi fuisset, & esset vbique, Christus non verè motus fuisset localiter, & per consequens non verè ambulasset, nec verè ascendisset in cælum. Nam quod est vbique, non potest moueri ex vno loco in alium. Rursus Christus non verè habuisset figuram humanam. Nam quod est vbique non potest verè esse figuratum, ac non solum fuisset in vtero Virginis, sed etiam in vtero omnium aliarum mulierum. Corpus Christi mortuum non magis fuisset in sepulchro, quam in omnibus alijs locis: sed hæc repugnant toti historiæ euangelicæ; ergo &c. Debent igitur Vbiquetarij dicere, Christum non verè, sed solum apparenter habuisse figuram humanam, ambulasse, ascendisse in cælum, fuisse clausum in vtero Virginis; ergo consequenter debent dicere, Christum solum apparenter fuisse natum, passum, mortuum, & sepulrum, & sic hæresis Vbiquetariorum coincidit cum antiqua hæresi Eutychianorum, quæ vt colligitur ex Leone epistola 10. 11. 13. 97. & alibi, & ex Theodoro lib. 4. de fabulis hæreticorum, tandem coincidebat cum antiquiori hæresi Valentini, & Manichæorum, qui dixerunt Ver-